

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku K. C.

przy uczestnictwie R. B. i H. B.

o wpis hipoteki przymusowej zwykłej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 września 2010 r.,

zażalenia wnioskodawczynie

na postanowienie o kosztach postępowania zawarte w punkcie II postanowienia

Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 lutego 2010 r., sygn. akt II (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w S. – po ponownym rozpoznaniu sprawy z wniosku K. C. przy uczestnictwie R. B. i H. B. o wpis hipoteki, na skutek apelacji wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 18 czerwca 2008 r. – postanowieniem z dnia 23 lutego 2010 r. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że nakazał wpisać w dziale IV księgi wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w G. hipotekę przymusową zwykłą w kwocie 1000 zł na nieruchomości stanowiącej współwłasność uczestników H. B. i R. B. po ½ części – na rzecz wnioskodawczynie K. C., i orzekł, że koszty postępowania przed Sądami obu instancji oraz przed Sądem Najwyższym wnioskodawczynie i uczestnicy ponoszą we własnym zakresie.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przyjął art. 520 § 1 k.p.c. Podkreślił, że interesy wnioskodawczynie i uczestników były wprawdzie sprzeczne, jednak uczestnicy nie dali powodu do wszczęcia postępowania. Poza tym zasadnicza kwestia tego postępowania nie była oczywista, gdyż wątpliwości rozwiązało dopiero wydane w sprawie orzeczenie Sądu Najwyższego.

W zażaleniu na orzeczenie o kosztach postępowania wnioskodawczynie zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 520 § 2 k.p.c. przez błędną jego wykładnię, a w konsekwencji przez jego niezastosowanie i uznanie, że pomimo zasadności wniesionej apelacji wnioskodawczynie nie przysługuje zwrot poniesionych kosztów. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy w odnośnym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasada orzekania o kosztach postępowania w postępowaniu nieprocesowym została wyrażona w art. 520 § 1 k.p.c. Zgodnie z tą zasadą, każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Art. 520 § 2 k.p.c. umożliwia stosunkowe rozdzielenie obowiązku zwrotu kosztów między uczestnikami lub nałożenie tego obowiązku na jednego z uczestników w całości, jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne. Przesłanką rozstrzygnięcia przewidzianego w art. 520 § 2 k.p.c. jest różny stopień zainteresowania uczestników wynikiem postępowania lub sprzeczność interesów. Oznacza to, że zakres uwzględnienia żądań uczestników pozostaje bez znaczenia dla zastosowania powołanego przepisu (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 1959 r., II CR 859/58, OSNCK 1961, nr 2, poz. 45). Nie może zatem odnieść zamierzonego skutku zarzut żalącej, że wniesiona przez nią apelacja okazała się uzasadniona.

Sprzeczność interesów w rozumieniu art. 520 § 2 k.p.c. zależy od przedmiotu rozpoznawanej sprawy, w poszczególnych rodzajach spraw przedstawia się różnie, a w niektórych w ogóle nie występuje (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 1959 r., II CR 859/58). W uchwale z dnia 15 stycznia 1973 r., III CZP 96/72 (OSNCP 1973, nr 9, poz. 146) Sąd Najwyższy stwierdził, że ustanowienie hipoteki przymusowej leży wyłącznie w interesie wnioskodawcy i dlatego w postępowaniu o wpis tej hipoteki brak podstaw do odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c. Stanowisko takie

Sąd Najwyższy zajął również w postanowieniach z dnia 27 lipca 2010 r., II CZ 54/10 i II CZ 56/10 (nie publ.).

Skład orzekający Sądu Najwyższego podziela stanowisko wyrażone w powołanych orzeczeniach oraz wspierającą je argumentację. Skoro zatem ustanowienie hipoteki przymusowej leżało jedynie w interesie żalącej, to nie może być mowy o sprzeczności interesów w rozumieniu art. 520 § 2 k.p.c., a tym samym o zastosowaniu przewidzianej w tym przepisie regulacji szczególnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie jako pozbawione uzasadnionych podstaw.